

ALEXANDRA ANDREWS

PSEUDONYM

KE SLÁVĚ VEDE HODNĚ
TEMNÁ ZKRATKA

Pseudonym

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Alexandra Andrews
Pseudonym – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ALEXANDRA ANDREWS

PSEUDONYM

ALEXANDRA ANDREWS

PSEUDONYM

2021

Pro Chrise

Živili jsme se z přeludů,
až srdce znelidštěla z nich.

— W. B. Yeats —
„Špaččí hnízdo u mého okna“

PROLOG

Semat, Maroko

„Madame Weel-cocková?“

Víčko levého oka se jí prudce pootevřelo a šterbinu zaplavilo teplé žluté světlo. V jejím zorném poli se objevila rozmazaná postava v bílém. Žena zavřela oko.

„Madame Weel-cocková?“

Odněkud se ozývalo pronikavé pípání. Tentokrát se přinutila otevřít obě oči. Ležela na nepohodlné posteli, po stranách lůžka visely dva špinavé závěsy.

„Madame Weel-cocková?“

S obtížemi obrátila hlavu. Na židli u postele seděl jakýsi muž oblečený v něčem, co vypadalo jako vojenská uniforma, lokty se předkloněn opíral o kolena a upřeně ji pozoroval. Napučené rysy jeho tváře připomínaly umělohmotnou dětskou panenku. Neusmíval se.

„Madame Weel-cocková,“ řekl počtvrté.

„Helen?“ zeptala se nejistým hlasem.

„Helen.“ Přikývl. „Víte, kde jste?“

Rozhlédla se. „V nemocnici?“

„Správně! Máte za sebou náročnou noc.“

„Náročnou noc?“

„Velmi náročnou noc.“

Nechtěně vydala lehoulinké uchechtnutí. Muž se zamračil, zjevně otráven. Pak se závěs po levé straně postele odhrnul. Oba otočili hlavy tím směrem. K posteli přistoupila žena v bílém

pláští a s bílým šátkem na hlavě. Sestra? Naklonila se nad postel a laskavě se usmála. Něco řekla cizím jazykem a uhladila tenkou příkrývkou.

Pak se obrátila k muži u lůžka a ostřejším tónem mu také něco řekla. Muž se postavil, zvedl dlaně v obranném gestu. Chladně se usmál a odhrnul závěs. Pak zmizel.

Mladá žena na posteli se obrátila k sestřičce, ale i ona se chystala k odchodu.

„Počkejte,“ řekla chraptivě. Sestra ji buď neslyšela, anebo ji nevnímala.

Žena zůstala sama.

Pohledem se zastavila na stropě. Pokrývaly ho nahnědlé fleky od zaschlé vody. Pokusila se v posteli vzepřít a posadit se, ale zjistila, že jí v tom překáží sádra na levém zápěstí. V tu chvíli si uvědomila, že má bolesti. Bolelo ji úplně všechno.

Znovu pohlédla na prázdnou židli, na které seděl ten muž. Oslovil jí madame Weel-cocková. Připadalo jí to jako významná informace, ale nedokázala ji zařadit do žádného smysluplného kontextu. Znovu zavřela oči.

Za několik okamžiků – nebo možná hodin – se závěs opět rozhrnul. Sestra se vrátila, tentokrát s jiným mužem.

„Madame Wilcoxová,“ řekl. „Jsem rád, že jste se probrala.“ Mluvil anglicky s větší precizností než většina rodilých mluvčích, zřetelně odsekával jednotlivé slabiky. „Jsem doktor Tazi. Měl jsem službu, když vás včera v noci přivezli se dvěma zlomenými žebry, zlomeným zápěstím a podlitinami v obličeji a na těle. Bylo mi řečeno, že jste měla autonehodu. Často po nehodách vidáme podobná zranění způsobená airbagy. Měla jste štěstí, mohlo to být horší.“

V ten okamžik, jakoby na pokyn, jí sestra podala papírový kelímek s vodou a tabletku velikosti zubní stoličky.

„Hydrokodon. Na bolest,“ řekl lékař. „Odpoledne se vrátím, abych vás vyšetřil, ale nevidím žádný důvod, proč bychom si

vás tu měli nechávat déle než do zítřka. Do té doby byste měla odpočívat, madame Wilcoxová.“ Odešel i se sestrou v bílém plášti, která za ním vlála jako závoj.

Madame Wilcoxová. Tiše to jméno vyslovila rty. Helen.

Pak se jí zatmělo před očima a zmocnil se jí spánek.

PRVNÍ ČÁST

1.

Dvě mladé ženy stoupaly po úzkém schodišti za zvuky smíchu a hudby. První z nich, Florence Darrowová, při chůzi přejížděla dlaní po rudě vymalované zdi.

„Pořádat večírky nakladatelství tady má v sobě něco perverzního,“ řekla.

Obě ženy pracovaly jako redakční asistentky v nakladatelství Forrester Books a dnes se, stejně jako každý rok, konal večírek pro zaměstnance v druhém patře ponurého baru zvaného Knihovna zařízeného ve vysokém stylu literárního kýče.

„To je jako uspořádat summit OSN v Disneylandu.“

„Naprosto,“ souhlasila potichu Lucy Gundová. Šaty se jí při chůzi do schodů vyhrnuly a zmuchlaly kolem horní části stehén.

Došly až nahoru a vešly do baru, aby se tam trochu porozhlédly. Večírek začal jen před půl hodinou, ale nad shromážděným davem se už jako smog vznášel hlasitý rámus. V těsně semknutých skupinkách zde postávala téměř stovka lidí – s některými pracovaly, mnohé neznaly. Florence původně nechtěla dorazit příliš brzy, ale teď si přála, aby přišly včas a měly možnost zabrat si pro sebe nějaký koutek. Dívky se rozhlédly po místnosti ve snaze najít nějaké známé a přívětivé tváře, ke kterým by se mohly připojit. Žádné nenašly.

„Nenapíjeme se nejdřív?“ navrhla Florence. Lucy přikývla.

Obě ženy nastoupily do nakladatelství ve stejnou dobu téměř před dvěma lety a Lucy okamžitě Florence obdařila svojí bezvýhradnou loajalitou.

Teoreticky byla Lucy přesně taková přítelkyně, jakou Florence chtěla v New Yorku najít. Lucy vyrostla v Amherstu, oba její rodiče vyučovali na katedře anglického jazyka místní univerzity. Její otec napsal uznávaný životopis amerického spisovatele Nathaniela Hawthorna. Florence u nich strávila první Děkuvzdání poté, co do New Yorku přijela, a okouzlo ji, že se jejich starý dům přetékající knihami nachází jen kousek od místa, kde bydlela básnička Emily Dickinsonová. Představoval přesně ten typ intelektuální idylky, v jaké si Florence vždy přála vyrůstat. Představoval všechno zcela odlišné od stísněného kamrlíku její matky v nudném městečku Port Orange.

Ve skutečnosti však Lucy neoplývala sebevědomou světaznalostí, kterou Florence automaticky očekávala jako přirozené dědictví takového dětství. Lucy byla bolestně nesmělá a Florence měla občas podezření, že jí její matka poradila, že bude úplně stačit, když si v New Yorku najde jenom jednu přítelkyni. Florence byla první člověk, se kterým se Lucy ve Forrester Books setkala.

Ani jedna z nich nikdy doopravdy nezapadla do širšího společenství zaměstnanců nakladatelství, zejména proto, že Lucy se o to nepokusila a Florence se to nepodařilo. A jelikož Florence zároveň odstříhla veškeré vztahy s dřívějšími přáteli z Floridy – vnímala svoji minulost jako gangrénu postižený úd, který je nutné čistě amputovat v rámci vyššího dobra –, Lucy fakticky vzato představovala její jedinou kamarádku.

Prokličkovaly davem podél dlouhého stolu, na kterém se vršily hrozny a síry, k impozantnímu mahagonovému baru v zadní části místnosti. Barman v černé saténové vestičce se usmál na nějaký bod umístěný nad jejich hlavami, zjevně nesplňovaly požadavky na jeho bezvýhradnou pozornost. Lucy byla zvyklá, že ji přehlížejí – vlastně se zdálo, že tomu dává přednost –, ale Florence mívala u mužů přesně tolik úspěchů, aby cítila zklamání, když si jejich předností někdo nevšímal.

Florence nescházel půvab, ale všichni bez výjimky si u ní ze všeho nejdříve všimli její bledosti. Vypadala jako někdo, kdo vyrůstal v bunkru, a ne pod jasným floridským sluncem. Často to s uspokojením považovala za jasný důkaz toho, že se narodila na špatném místě. Její bledá pokožka snadno červenala, jestli studem, nebo vášnivostí nebylo nikdy zcela jasné, jako by byl její stvořitel rozerván mezi dvěma soupeřícími impulzy – nevinností a perversí. Někteří muži ten efekt shledávali úžasným, ale mnohé to odrazovalo. Florence také měla tmavé, téměř černé oči a neuspořádané špinavě blond kudrny, které jí trčely kolem hlavy jako Medúze. Navzdory stovkám dolarů, které její matka během let utratila za gely, spreje a speciální fixační krémy, se Florence stále ještě nenaučila, jak svou bujnou hřívu zkrotit.

„Co to bude, dámy?“ zeptal se barman nacvičeným tónem. Od silně natužených pramenů vlasů se mu odráželo světlo. Florence si představila, jak je drtí mezi prsty jako jinovatkou pokrytou trávou.

Lucy ukázala na cedulku nabízející speciální koktejl dnešního večera.

„Asi zkusím Dewarovu decimální soustavu.“

Florence si objednala červené víno.

„Mám cabernet nebo pinot.“

„To je jedno,“ řekla, jak doufala, nonšalantním ležérním tónem. O víně nevěděla nic.

Usrkly pítí a pak vyrazily najít skupinku, ke které by se mohly připojit. Všimly si pár dalších asistentek sročených kolem stolu s občerstvením a připojily se k jejich okraji. Asistentka redakce jménem Amanda Lincolnová se ostentativně dohadovala s vysokým hubeným mužem, kterému bylo něco přes dvacet. Měl na sobě světle hnědý manšestrový oblek.

„Tak to teda fakt ani náhodou, ty zatracenej misogyne,“ řekla Amanda.

Gretchen, živá sebejistá asistentka, která měla stůl naproti Florence, se k nim obrátila s vysvětlením: „Fritz tvrdí, že naprosto jistě ví, že Maud Dixonová je chlap.“

„Ne,“ zašeptala Lucy a zakryla si ústa dlaní.

Maud Dixonová byl pseudonym, pod kterým před pár lety vyšel neuvěřitelně úspěšný debutový román *Mississippi fox-trot*. Pojednával o dvou teenagerkách, Maud a Ruby, které zoufale toužily uniknout ze svého rodného hnízda Collyer Springs ve státě Mississippi. Na každém kroku jim to však hatil jejich věk, pohlaví, chudoba a chladná lhostejnost jejich rodin. Vše vyvrcholilo, když Maud zabila muže, který projížděl městem cestou za prací do Memphisu a udělal tu chybu, že mu padla do oka šestnáctiletá Ruby a odmítal ji nechat na pokoji.

Vražda ve výsledku obě dívky osvobodila z pevného sevření jejich rodného města. Jedna z nich skončila ve vězení, druhá získala stipendium na Mississippské univerzitě.

Literární kritici zmiňovali ostrou nesentimentální prózu a neotřelý náhled, které zaujaly literární kruhy, ale kniha ve skutečnosti zaznamenala úspěch až poté, co si ji jistá hollywoodská herečka vybrala pro svůj čtenářský klub. Ať už díky prozíravosti, či štěstí se román objevil přesně na vrcholu hnutí #MeToo a dokonale zachytil vypjaté ovzduší spravedlivého nelítostného hněvu. Ať už se té noci, kdy mladá Maud Dixonová ubodala Franka Dillarda – nepopíratelně odporně chlípnu postavu –, stalo za restaurací Driftwood cokoli, nemohli jste se přimět mít jí to za zlé.

Jen ve Spojených státech se prodaly více než tři miliony výtisků knihy a v současnosti se podle ní natáčel seriál. Autorka Maud Dixonová zůstávala překvapivě hádankou. Neposkytovala žádné rozhovory, nejezdila na žádné knižní turné a veškeré publicitě se vyhýbala. V knize dokonce chyběla část poděkování.

Vydavatel románu – jeden z konkurentů Forrester Books – přiznal, že „Maud Dixonová“ je pseudonym a že jeho nositelka si

přeje zachovat anonymitu. Což zcela přirozeně vzápětí spustilo bezuzdné spekulace o identitě autorky. Otázka „Kdo je Maud Dixonová?“ zaznívala v nesčetných článcích v časopisech, na online fórech a při pracovních obědech nakladatelství po celém městě.

Dvě Američanky nosící jméno Maud Dixonová byly dle očekávání vypátrány a vyloučeny. Jedna žila v domově důchodců v Chicagu a sotva si dokázala vzpomenout na jména svých dětí. Druhá pracovala jako dentální hygienička, pocházela ze středostavovského města na Long Islandu a podle všeho nikdy neprojevila prázdné nadání či sklony k psaní čehokoliv.

Mnozí usoudili, že se jedná o příběh autobiografický, vzhledem k tomu, že vypravěčka příběhu i jeho autorka měly stejné jméno. Několik amatérských čmucharů někde vyhrabalo trestné činy, které vykazovaly určité shody se zločinem v románu, ale žádný z nich se neshodoval natolik, aby mohl posloužit jako nezvratný důkaz. Navíc stát Mississippi trestné rejstříky mladistvých pachatelů, poté co dosáhli věku dvaceti let, nezveřejňoval. A město jménem Collyer Springs dokonce ani neexistovalo. Tady stopa vychladla.

Florence měla všeobecně sklony pohlížet na knihy, které vděčily za úspěch dramatickým machinacím se zápletkou, s opovržením. Dle jejího názoru vražda představovala levnou měnu. Ale když četla *Mississippský foxtrot*, nevěřila svých očím. Vražda v něm nepředstavovala technický trik pro zvýšení sázek, ale samotný důvod existence, *raison d'être*, románu. Čtenář přímo cítil naléhavou potřebu autorky, absolutní nezbytnost vražedkyně, dokonce uspokojení při proniknutí nože do těla.

Ještě dnes dokázala Florence z paměti odrecitovat pasáž:

Nůž vnikl do masa tak lehce, nevíтанý vetřelec s ostrými hranami v teplých jemných záhybech Frankova těla. Znovu se napráhla. Tentokrát však nůž narazil na žebro a prudce se otrásl. Ruka jí sklouzla ze střenky

a s plácnutím dopadla na bledou měkkou pokožku. Břicho měl teď od krve, tmavé chlupy ulíznuté jako vlásky na hlavičce novorozeněte.

Ten styl nepřipomínal Florence nic, co předtím poznala – ostrý a primitivní, skoro až agresivní. Florence v podstatě nezáleželo na tom, jestli je Maud Dixonová žena, nebo muž. Věděla však, že ať už je kdokoliv, je outsider, stejně jako ona sama.

„Proč tě to tak vytáčí?“ zeptal se Fritz Amandy. „Bože, neříkám přece, že ženské neumí psát. Říkám jen, že *zrovna tahle spisovatelka* žena není.“

Amanda se prsty chytila za kořen nosu a zhluboka se nadechla. „Proč se tak vytáčím? Protože *zrovna tahle spisovatelka* byla nejprodávanější autorkou roku a navíc ji nominovali na Národní cenu za literaturu. Ale pochopitelně může jít o důležitou knihu, jen pokud ji napsal chlap. Kdyby ji napsala ženská, tak to budou prostě jen žvásty tak akorát dobrý pro členy knižního klubu. Zatraceně, nemůžete přece sežrat celej dort a pak se vrátit a dojíst i všechny drobky.“

„Technicky vzato,“ vložila se do toho Florence, „nejprodáváním autorem byl ten rok James Patterson, i když *Mississippský foxtrot* byl nejprodávanější *knihou*.“ Celá skupina se na ni otočila jako jeden muž. „Myslím teda,“ dodala, i když si tím byla naprosto jistá, a okamžitě se za ten dodatek nenáviděla.

„No, tak ti děkujeme, Florence, tady máme další drobek.“

„Amando, tady nejde o to, jaký absurdní skóre si někde sama vedeš,“ řekl Fritz. „Někdo, koho znám – ostatně zcela náhodou žena –, pracuje pro Frost/Bollen a přísahala mi, že Maud Dixonová je muž. Pochopitelně by *mohla* být žena, ale v tomhle případě prostě není.“ Omluvně pokrčil rameny. Frost/Bollen byla literární agentura zastupující Maud Dixonovou.

„Tak kdo to teda je?“ dožadovala se Amanda. „Jak se jmenuje?“

Tady Fritz trochu splasknul. „To nevím. Ona jen zaslechla, jak o něm někdo mluví jako o muži.“

Amanda rozhodila ruce. „Tak tohle je ale naprostá blbost. V žádném případě neexistuje, aby takovou knihu napsal chlap. Žádný chlap na světě nedokáže napsat tak přesvědčivou ženskou postavu. A je úplně jedno, jak moc je *sám* přesvědčenej, že jo.“

Florence, jako by se chtěla potrestat za předchozí ostýchavost, pronesla: „Henry James? E. M. Forester? William Thackeray?“ Vždy měla zvláštní slabost pro postavu Becky Sharpové z *Jarmarku marnosti*.

Amanda se k ní otočila čelem. „To jako vážně, Florence? Myslíš si, že *Mississippi*ský *foxtrot* by mohl napsat chlap?“

Florence pokrčila rameny. „Možná. Nechápu, jaký by v tom byl rozdíl.“

Amanda zvedla zrak ke stropu a s údivem pronesla: „Tak ona nechápe, jaký by v tom byl rozdíl.“ Znovu se na Florence podívala a zeptala se: „Ty jsi spisovatelka, Florence?“

„Ne,“ odpověděla Florence potichu. Ve skutečnosti netoužila po ničem jiném než se stát spisovatelkou. Ostatně jako všichni tady, že. Všichni do jednoho měli patrně v šuplíku nacpaný rozepsaný román. Ale dokud ho z toho šuplíku nevytáhnete na světlo, nemůžete přece chodit kolem a prohlašovat o sobě, že jste spisovatel.

„No tak to potom asi těžko můžeš plně docenit, jak je důležité, aby ženy spisovatelky měly ženské vzory. Ženy, které přišly před nimi a odmítly připustit, aby jejich vnitřní životy vysvětlovali muži. Nepotřebuju, aby mi jeden jediný další *muž* říkal, jaké ženy *jsou*, jasný? Tohle pochopit dokážeš?“

Florence udělala něco mezi pokrčením ramen a přikývnutím.

„Šťastný to národ, který nepotřebuje hrdiny,“ dodala Amanda.

Florence mlčela.

„Brecht?“ napověděla Amanda a nadzvedla obočí.

Florence cítila, jak se jí do tváří hrne krev a instinktivně se od skupinky odvrátila, aby si toho nevšimli. Jedním douškem do sebe hodila zbytek vína, šla zpátky k baru a se škrobeným úsměvem zvedla směrem k barmanovi prázdnou sklenici.

Opřela se o dřevěný bar a jedno po druhém vyzula chodidla z lodiček. Nikdy neměla ráda holky, jako Amanda, obdařené přirozenou sebedůvěrou. Stejně holky se jí na střední škole ujímaly, na týden ji brávaly pod ochranu svých křídel a předváděly ji okolí jako nějaké štěně z útulku, než o hru ztratily zájem. Florence věděla, že pro ně nepředstavovala nic jiného než rekvizitu pro jejich představení. A pokud nespolečovala a na hru na vděčnou chráněnkou nepřistoupila, už se jim k ničemu nehodila. Nejvíce na tom Florence otravovala přihlouplost celé té rutiny. Amanda, která vyrostla ve vznosné umělecké čtvrti Upper West Side, patrně nyní nosila svůj feminismus jako kdysi uniformu exkluzivní soukromé školy – okázale a nenuceně, aniž o tom nějak moc přemýšlela, ale oddaně a přesvědčivě.

Florence se nikdy nedokázala rozhorlit natolik, jak se zdálo, že doba vyžadovala, a tahle imunita proti komunálnímu rozhořčení jí často vylučovala vlastně ze všeho. Sdílené rozhořčení se zdálo působit jako lepidlo, které všechny stmelovalo – páry, přátele, cílové publikum většiny mediálních konglomerací. Dokonce i mladí lovci podpisů pod různé petice ji na ulici ignorovali, jako by dokázali vycítit její vrozený solipsismus.

Florence nebyla klidná a vyrovnaná, to rozhodně ne, ale svůj vztek si rezervovala pro osobnější účely. I když nedokázala tak úplně přesně říct, jaké to jsou. Její prudké vzteklé záchvaty ji udivovaly stejně jako ostatní. Docházelo k nim zřídka-kdy, k těm matoucím zážitkům, po kterých se cítila vyčerpaná a zmatená, téměř jako člověk stížený pásmovou nemocí, jako by její tělo o překot vyrazilo kupředu bez ní a ona ho teprve doháněla.

Jednou na přednášce kreativního psaní na univerzitě jistý profesor přede všemi na kusy rozsápal jednu z povídek, které Florence napsala, a prohlásil o ní, že je nudná a neoriginální. Po přednášce se Florence pustila do vehementní obrany své práce, jež velmi rychle přerostla v hysterický výstup a skončila osobním útokem na profesora, kterého označila za podřadného pisálka, jehož jediné vydané a všemi přehlížené dílo představovala sbírka povídek. Když Florence konečně vychladla a ochabla, profesor na ni hleděl s výrazem, který nelze popsat jinak než hrůzoplýný. Florence si stěží dokázala vzpomenout, co mu říkala.

Když si barman konečně všiml její prázdné sklenice, vyděsil Florence nějaký hlas za ní. „Já s tebou souhlasím.“

Otočila se. Před ní stál Simon Reed, programový ředitel nakladatelství, vysoký štíhlý muž s jemnými vlasy, jemnými rysy a pihovatým obličejem. V newyorské společnosti platil za pohledného, ale Florence si dokázala snadno představit, co by o něm řekli doma v Port Orange, kde jemné rysy nepatřily zrovna k mužným ctnostem.

„V jakém smyslu?“ zeptala se.

„V tom smyslu, že koho do prdele zajímá, kdo je Maud Dixonová.“ Slova mu pomalu vytékala z úst jako hustá polévka. Je opilý, došlo Florence. „Nic by to nezměnilo na tom, co v knize stojí,“ pokračoval. „Teda, pro někoho jo, ale nemělo by. Ezra Pound byl sice fašoun, ale i tak napsal kurva překrásný věty.“

„Mravenec je kentaur ve svém dračím světě,“ řekla Florence.

„Zkroť svou ješitnost, povídám zkroť ji,“ odvětil Simon s příkrynutím.

Vyměnili si tiché spiklenecké úsměvy. Florence zahlédla, že se na ně Amanda dívá, ale když si všimla, že ji přistihla, okamžitě oči odvrátila. Barman postavil na pult novou sklenku s vínem. Když si ji Florence vzala, Simon si s ní přitukl a naklonil se blíž.

„Na anonymitu,“ pronesl tiše.

2.

Po zbytek večera Florence na sobě všude cítila Simonův pohled. Cítit obdiv staršího muže pro ni nebylo zcela neznámé, ale zpátky doma shledávala chtivé pošilhávání odpudivé, jako by ji jejich pohledy obviňovaly z účasti na něčem, s čím nechtěla nic mít. Dnes večer ji ale Simonův pátravý pohled těšil. Simon pocházel z jiné vrstvy než muži, které poznala během dospívání, namísto kuší a ramen opálených od neustálého nošení nátělníků měl doma první vydání knih a smysl pro ironii. A samozřejmě nebylo žádným tajemstvím, že se oženil s Ingrid Thorneovou, tou herečkou. To, že si Florence povšiml takový muž, jí dávalo pocit, že si vysloužila místočko na vyšší existenční úrovni, jako by jeho pozornost magnetickou silou vytahovala na světlo něco, o čem netušila, že v sobě má.

O dvě hodiny později začal dav v místnosti řádnout a Lucy se Florence zeptala, jestli už nechce jít. Obě bydlely v Astorii a často spolu jezdily stejným vlakem domů.

„Jen jdi,“ řekla Florence. „Myslím, že si chci dát ještě něco k pití.“

„To je v pohodě, počkám.“

„Ne, vážně, jen jdi.“

„Tak jo,“ souhlasila Lucy váhavě. „Jestli jsi si jistá.“

„Jsem si jistá,“ odvětila Florence kousavě.

Občas měla pocit, že ji Lucyino přátelství dusí. Pokud by na ni ale někdo naléhal, musela by přiznat, že z bezmeznosti Lucyiny oddanosti mívala někdy příjemný pocit, který tu občasnou

klaustrofobii zdaleka převažoval. Snad proto, že matka Florence záhy naučila rozpoznávat jen ty nejakutnější formy emocí. Co bylo naředěné, považovala za chladné a falešné.

Lucy odešla se skleslým zamáváním. Florence si objednala další víno, a zatímco pomalu upíjela ze sklenice, pátravě se rozhlížela po místnosti. Zůstaly v ní jen dva tucty lidí a ona nikoho z nich neznala tak dobře, aby se k nim mohla přidat. Simon pevně vězel v rohu v živé konverzaci se šéfem reklamního oddělení a nic nenavštěvovalo tomu, že by se ji chystal brzy ukončit.

Florence se cítila jako hlupák. Co si myslela, že se stane?

Postavila sklenku na bar o trošku razantněji, než zamýšlela, a šla si najít kabát ve zmeti navršené na hromadě u dveří. Vyrvala ho ven a odešla.

Venku ji vítr šlehal do holých nohou. Obrátila se a rychle vyrazila od centra směrem ke stanici metra. Zrovna zatáčela za roh na Osmou ulici, když zaslechla, jak někdo volá její jméno. Obrátila se. Simon za ní klusal s temně modrým kabátem přehozeným přes paži.

„Co takhle zajít ještě na něco k pití?“ zeptal se s nonšalancí, jakou se nevyznačují muži, kteří právě na ulici stíhali ženu.

3.

Zašli si do baru Tom & Jerry na Elizabeth Street, kde Simon trval na tom, že si dají Guinness. „V Oxfordu jsem toho musel vypít tolik, že bych to sotva *přeplaval*,“ prohlásil. „Takže teď mě to omlazuje.“ Hovořil s kadencí, pokud ne přímo akcentem, Angličana. A Florence právě zjistila proč.

Našli si prázdné místo vzadu v místnosti a posadili se k ulepenému stolku naproti sobě. Florence usrkla ze sklenice a zašklebila se.

Simon se zasmál. „Musí se tomu přijít na chuť.“

„Neměl by ses *snažit*, aby se ti něco líbilo,“ bránila se Florence. „To je, jako když se nutíš dočíst knížku, která tě nebaví. Prostě ji zavři! A vezmi si jinou!“

„Strašně nerad ti to říkám, ale možná že neděláš správnou práci. Víš vůbec, kolik já musím každý týden přečíst knížek, který se mi nelíbí? Mou prací je oddělovat zrna od plev.“

„Hm, ale já se nechci stát redaktorkou,“ mávla nad tím Florence rukou.

„No, takže abychom si to vyjasnili,“ odvětil Simon s lehce pobaveným úsměvem, „uvědomuješ si, že já jsem šéf tvojí šéfové, jo? Možná bys měla předstírat alespoň špetičku nadšení pro práci, za kterou tě platíme.“

Florence mu úsměv oplatila. „Něco mi říká, že o tomhle dostaveníčku nebudeš nikomu vykládat a nejmíň ze všeho Agathě.“

„Bože, já zapomněl, že děláš pro Agathu Haleovou. Ne, tohle *dostaveníčko* by ji nijak nenadchlo. Morální kompas tý ženský nutně potřebuje krapet naolejovat.“

Florence se koutkem rtů provinile uchechtla. Poslouchat, jak si někdo ležérně utahuje z ženy, která v každém ohledu stála nad ní – jak osobně, tak profesně –, v ní vyvolávalo blažený závratný pocit.

„Dobrá, domluveno,“ řekl Simon a lehce plácnul dlaní o stůl. „Dnešek zůstane jen mezi námi. Když na tom trváš.“

„Na anonymitu,“ řekla Florence a zvedla sklenku.

Simon odpověděl tím, že jí pod stolem položil ruku na stehno. Florence ho nechala. Pomalu, velmi pomalu posunoval prsty směrem nahoru. Mlčky seděli s pohledy zaklesnutými do sebe, zatímco ji Simon hladil palcem. Nikdo si toho nevšímal. Většina osazenstva se tísnila kolem televizoru na stěně a sledovala fotbal.

„Pojďme někam,“ řekl Simon chraptivě. Florence přikývla. Nechali nevypité sklenice na stole a Simon ji vzal za ruku a vyvedl z baru. Venku Florence vyjekla, když se kolem přehnal studený závan větru. Simon si sundal šálu, omotal ji Florence dvakrát kolem krku a zavázal pevně na uzlu.

„Lepší?“ zeptal se.

Přikývla.

S hlavami sehnutými proti větru napůl šli a napůl běželi pár bloků na sever k hotelu Bowery, před kterým právě portýr sypal z velkého plastového koše na chodník sůl. O zeď se opíral nějaký bezdomovec a chrastil mincemi v kalíšku. Znělo to jako dětský kašel. Florence se pokusila zachytit, co si mumlal pod vousy. „Prej muži nepláčou, jenže pláčou, pláčou.“

Uvnitř recepční nevzrušeně projel Simonovu kreditku přístrojem, jako by byly dvě hodiny odpoledne. Tak takhle se to dělá, pomyslela si Florence. Vždy předpokládala, že pronajmout si hotelový pokoj jen na pár hodin se neobejde bez tmavých slunečních brýlí, falešných jmen a elektrické postele, která po vhození mince vibruje. Ale jak se zdálo, čtyři sta dolarů za noc poskytuje dostatečnou záštitu proti takové omšelé pokleslosti.

Jeli výtahem nahoru ještě s jedním hostem, mužem středního věku, který se lehce kymácel. Simon se na Florence spiklenecky usmál. Natáhl se po ní. Florence úsměv opětovala, ale zavrtěla hlavou.

Pokoj byl tmavý, osvětlený pouze dvěma měděnými nástěnnými svícný umístěnými po stranách postele. Florence přešla místnost, aby vyhlédla velkými okny, která dominovala dvěma stěnám. „Křídlová okna,“ pronesla, prsty přejela po chladném oroseném skle a zanechala v něm čtyři cestičky.

„Pojď sem,“ řekl Simon a ona šla.

4.

Následujícího rána Florence procitla nabitá pocitem očekávání, jako by uplynulá noc měla teprve přijít. Byla sama. Simon odešel ve čtyři hodiny ráno. Florence se z postele dívala, jak po pokoji hledá svoje věci. Tmavě šedý oblek, který si pověsil do skříně. Peněženku, telefon a klíče z pečlivě srovnané hromádky na nočním stolku.

Když si zapínal košili, sáhl si rychle rukama na krk a řekl: „Krucí. Ztratil jsem výztuž.“

Florence se ho zeptala, co to je, a on dal hlavu na stranu v téměř rodičovsky pobaveném gestu. „Jsi sladká,“ řekl, aniž jí něco vysvětlil.

Florence očekávala jistou rozpačitost, ale žádná se nekonala. Simon s ní přátelsky klábosil, zatímco se oblékal, pak ji lehce políbil na čelo a odešel domů ke své ženě. Florence se nikdy nepovažovala za někoho, kdo by spal s ženatými muži, a pátrala v nitru po nějakém pocitu viny. Ale stejně jako rozpaky překvapivě scházel.

Pohodlně se na veliké posteli roztáhla. Byla sobota, odhlásit se nemusela až do poledne a nemusela nikam jít. Pokoj zaplavoval jasný zlatý sluneční svit – světlo, které patřilo do jiného ročního období nebo do jiného města. Třeba do Říma.

Florence vstala a šla do koupelny. Kolem očí měla rozmazané stíny a řasenku a kudrnaté vlasy jí trčely do všech stran, jako by jimi projel elektrický proud. Když se osprchovala, utřela malé hotelové lahvičky se šamponem a kondicionérem, aby si je mohla vzít domů.

Simon jí řekl, ať si objedná snídani, jenomže když zavolala na recepci, sdělili jí, že účet už byl vyrovnán a ona by musela snídani zaplatit kreditkou. „Tak to nechte být,“ řekla a práskla telefonem. Oblékla se a posadila se na postel. Neměla nic jiného na práci. Neměla s sebou ani knížku. Šla ke dveřím a vzala za kliku. Pak se rychle vrátila do koupelny a strčila si do kapsy hotelové šitíčko.

Zpátky doma v Astorii Florence zavřela dveře od bytu a tiše stála a poslouchala, jestli uslyší své spolubydlící. Doufala, že jsou venku. Briannu a Sarah našla přes inzerát před několika měsíci a dnes je neznala o nic lépe, než když se k nim přistěhovala.

Otevřela lednici a vyndala si nízkotučný jogurt fixem nadepsaný „BRIANNA!!!“. Ve svém pokoji se uvelebila na posteli a položila si před sebe notebook. Vygooglila si „výztuž“.

Výztuž límečku je rovný pevný proužek vyrobený z kovu, rohoviny, kostice, perleti či umělé hmoty. Na jednom konci je zaoblený, na druhém špičatý a vkládá se do zvláštní kapsičky na vnitřní straně límečku pro zpevnění límečku, zejména jeho špičky.

Florence věnovala myšlenku maličkým kapsičkám všitým do vnitřní strany límců. Uvažovala o mužích jako Simon, kteří si zakládali na tom, aby jim dobře stál límec. Muži, se kterými Florence většinou spávala – barmani a bezvýznamní kancelářští trubci, se kterými se seznámila na Tinderu –, byli stejně jako ona naplaveniny a stejně jako ona byli i ztracení. Jediný muž, se kterým od chvíle, kdy do města přijela, šla na víc než na dvě rande, ji na třetím a posledním požádal, jestli by mu nepůjčila padesát dolarů. Vůbec nepochybovala, že ani on netuší, co je to výztuž.

Florence věděla, že mimo její svět existuje ještě i jiný, který je tomu jejímu naprosto vzdálený. Tu a tam někdo ten cizí svět

vzal do dlaní a zatřepal s ním, až z něj vypadl maličký kousíček a spadl Florence s cinknutím k nohám. Florence ty kousičky sbírala, jako entomolog sbírá vzácné brouky a napichuje je na špendlíčky. Byly to nápovědy, které se jednoho dne stmelí a vznikne z nich něco většího, ač přesně nevěděla co. Převlek? Odpověď? Život?

Jako další si vyhledala Simonovu manželku. Ingrid Thorneová hrála hlavně v nezávislých filmech a příležitostně na Broadwayi. Nebyla ten typ herečky, jejíž fotografie by se objevovaly ve společenských časopisech *People* nebo *In Touch* – většína jejich čtenářů by nevěděla, kdo je –, ale jak Florence zjistila, objevila se na titulní stránce nezávislého newyorského časopisu *Paper*. Redaktor, který s ní pro *Paper* dělal rozhovor, ji nazval velkou dámou avantgardního kina.

Prostředí, ze kterého Ingrid vzešla, sotva představovalo vhodné podhoubí, ve kterém by se mohlo zrodit cokoli avantgardního. Vyrůstala v malém bohatém městečku v Connecticutu jako dcera úspěšného právníka a ženy v domácnosti. V rozhovoru pro *Paper* mluvila o „Connectikultu“: modlí se tam k dvojitému oltáři ginu a květovaných šatů. Se Simonem teď bydleli v nobl obytné čtvrti Upper East Side a děti posílali do prestižní soukromé školy. Ale Ingrid přesto nějak dokázala, že i tyto volby v sobě nesly jistou radikálnost.

Ingrid už nebyla nejmladší a nebyla ani klasicky krásná, ale měla v rysech jistou fascinující komplikovanost. Měla tvář, na kterou jste se chtěli dívat dlouho, což přesně dělala i Florence v okamžiku, kdy vedle ní na posteli začal zvonit mobil. Mrkla na displej a chvíli sledovala, jak telefon vibruje na pokrývce. Pak ho zvedla.

„Ahoj mami.“

„Poslyš,“ spustila matka s náznakem vyzrazovaného tajemství. „Včera večer mi Keith řekl, že teď úplně každý chce dělat do *spekulativních investičních fondů*.“ Keith byl barman v restauraci

P.F. Chang's, ve které pracovala i Florencina matka. Z nějakých důvodů, které Florence nedokázala zcela rozluštit, k němu všichni zaměstnanci restaurace vzhlíželi jako k bytosti vládnoucí nadpřirozenou inteligencí.

„Na to opravdu nemám zrovna potřebnou kvalifikaci,“ řekla Florence.

„Absolvovala jsi *summa cum laude*! Víím, že si myslíš, že jsem jen přihlouplá buranka, ale náhodou víím, že *summa* znamená *nejlepší*. Nechápu, jaké další kvalifikace bys ještě měla potřebovat.“

„Mami, já si nemyslím, že jsi buranka, ale –“

„Aha, chápu. Takže jsem jen přihlouplá.“

„Ne, to jsem neřekla. Ale nemám hlavu na čísla, to přece víš.“

„Ne, Florence, *nevím*. To tedy vážně nevím. Vlastně když jsi to teď zmínila, vzpomínám si, že ti čísla šla vždycky dobře. Moc dobře.“ Matka mluvila s komiksovou kadencí kněze či hlasatele zpráv, se strojenou vyumělkovaností, kterou patrně nasála během dlouhých hodin, které každý týden trávila sledováním televizních programů s oběma zmíněnými.

Florence se na okamžik odmlčela. „No tak asi prostě *nechci* pracovat ve finančním oboru. Líbí se mi, co dělám.“ Což nebyla tak úplně pravda, ale naučila se, že nejlépe se s matkou domluví pomocí věcných černobílých výrazů. Odstíny šedi poskytovaly matce opěrný bod.

„Líbí se ti dělat od rána do večera někomu poskoka? Já jsem dělala poskoka celých uplynulých šestadvacet let a jen a jen z jediného důvodu – aby moje dcera mohla říct všem, kdo by se z ní pokusili dělat poskoka, ať si to strčí pěkně někam.“

Florence povzdychla. „Promiň, mami.“

„Mně se neomlouvěj, zlatíčko. To Bůh tě obdařil tvým talentem. A stejně jako já nerad vidí, jak ho zahazuješ.“

„Dobře. Promiň, Bože.“

„Ale ne. Na Něj nebuď drzá, Florence. Na Něj ne.“

Florence neřekla nic.

Po chvílce se matka zeptala: „Kdo tě miluje?“

„Ty, mami.“

„Kdo je nejlepší na celém světě?“

Florence rychle pohlédla ke dveřím pokoje, jako by se chtěla ujistit, že ji nikdo nemůže zaslechnout. „Já,“ vyhrkla rychle.

„Tak je to správně.“ Florence úplně viděla, jak matka na druhém konci linky divoce přikyvuje. „Nejsi žádná ubohá nicka, holčičko. Tak se tak nechovej. To značí nedostatek respektu ke mně a nedostatek respektu k tvému Stvořiteli.“

„Tak jo.“

„Miluju tě, holčičko.“

„Já tebe taky.“

Florence ukončila hovor a zavřela oči. Matčiny zveličované a zcela nepřesné lichotky měly naprosto nezamýšlený efekt, totiž že si kvůli nim Florence připadala jako zcela bezvýznamná nicka. Během celé docházky na střední školu matka trvala na své fikci, že Florence je nejkrásnější a nejoblíbenější dívka ve třídě, zatímco ve skutečnosti byla Florence ztracená duše zuby nehty se držící malé skupinky přítelkyň, které k sobě pojilo sdílené zoufalství spíše než nějaká specifická spřízněnost. Jediné, co Florence měla se svojí nejbližší kamarádkou Whitney opravdu společného, byl vynikající prospěch. „Copak mě *nevidíš*?“ chtělo se jí na matku křičet.

Občas si přála, aby byla matka krutá a jednala bez obalu, pak by s ní alespoň mohla přerhat pouta, aniž by se cítila vinna. Místo toho však spolu vězely jako v pasti v nekonečné maškarádě – matka dodávající podporu podrývanou skrytým zklamáním a Florence reagující s náklonností a lítostí, které necítila.

Když Vera Darrowová otěhotněla, bylo jí dvaadvacet let – byla příliš stará na to, aby si vysloužila odsuzující pohledy, ale rozhodně ne dost stará na to, aby chápala, do čeho se řítí, tak to